Ч. 36. Пятниця 1 марта (16 лютого) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старовствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодинокое число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодинокое число 6 с.

Вісти політичні.

З краевих соймів. — Події в Росиї.

На вчерашнім засїданю Сойму перед приступленєм до порядку дневного відчитано ряд петиций. Для підпираня декотрих з них забирали голос посли: Менциньский, о. Яворский, Михаловский, Кремпс, о. Пастор, Старух і о. Еффінович.

П. Старух мотивує свою петицию громад Бизьмігова доль. і гор., зобовязаних актом фундацийним з 31 серпня 1893 р. платити на учителя 80 К річно, о увільнене від сего обовязку; петицию громади Гошівчик ліського повіту о перенесене на краєвий фонд коштів удержаня Анастазиї Йоанчик в Чернівцях, в квоті 232 кор. — Обі петициї відіслано до буджетової комісиї.

П. Влодек мотивує своє внесене: 1) Взиває ся правительство, щоби раз вже знесло поділ краю на полоси і привернуло в нутрі краю вільний оборот в закупнї худоби так для хову як і на заріз; 2) сойм взиває правительство, щоби скоротило пашпортове і мельдункове поступоване при купнї і продажи безрог; 3) сойм взиває правительство, щоби функциї ревізорів худоби в граничнім полосї передало громадским оглядачам худоби, а ревізорів цїлком скасувати. — Внесене відіслано до господарскої комісиї.

П. Король мотивував внесене, взиваюче правительство, щоби безпроволочно заложило в Самборі другу ґімназию з викладовим язиком руским. Внесене відіслано до шкільної комісиї.

П. Поточек мотивував своє внесене, щоби знести низший тип науки в сільских школах, а щоби обовязував оден тип науки, який єсть в міских громадах. — Внесене відіслано до шкільної комісиї.

З черги мотивував пос. Ґец своє внесене в справі забудованя гірских потоків. Внесене відослано до комісиї водної. Пос. Поточек домагав ся в своїм внесеню знесеня низшого типу науки в сільских школах. Обовязувати мав би натомість тип науки, який єсть в громадах міских. По відосланю того внесеня до комісиї шкільної предложив пос. др. Яворский справоздане шкільної комісиї о внесеню дра Бобжиньского в справі зміни закона о Раді шкільній краєвій і вніс о принятє того закона. Вивязала ся над тим внесенєм довша дискусия, в котрій брали участь між иншими пос. др. Могильницкий, др. Бобжиньский, Король, ґр. Пініньский, о. Богачевский і о. Стояловский. Дискусиї не закінчено і вибрано ґенеральними бесїдниками: против посла дра Олесницкого, а за п. дра Томашевского. — По відчитаню внесень і інтерпеляций закрив п. Маршалок засїдане о годині 2 мін. 50 по полудни, назначуючи слїдуюче на пятницю рано.

На вчерашнім засїданю шлезкого сойму вибрано на внесенє ческого посла Грубого окрему комісию для справ національних. Комісия складає ся з 9 членів і має радити над відносинами національними і язиковими на Шлезку і над можливостию мирного полагодженя ріжниць, які суть на тім поли між трема народами в тім краю. — В моравскім соймі відкинено внесенє ческих послів социялістичних, поступовців і сторонництва католицко-народного о зміну виборчої реформи. — В хорватскім соймі заявив на візване посла Старцевича бан хорватский ґр. Пеячевич, що не дав підчас виборів ніяких гроший сторонництву Старцевича. В дискусиї над тою заявою прийшло до таких бурливих сцен, що треба було засїдане перервати.

В справі замаху на Вел. князя Николая Николаєвича доносять: Найдена в Царскім Селї бомба мала вид вальця, довжини 22 центиметрів, а 13 центиметрів ширини. В бомбі було три фунти динаміту і 28 вибухових капсель. Сила вибухова була би так велика, що цїлий поїзд

---

24)

Пан Лекок.

З француского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

Певність старої грішниці дістала тим очевидно сильний удар. Але судия поминув сю приключку, як би їй не приписував великого значіня і говорив дальше:

— А тамтоті другі гості, тоті убиті, ви їх знали?

— Ні, ніколи з роду!

— А вам же то не було дивно, коли ви побачили, що до вашої гостинниці увійшли три незнакомі в супроводі двох жінок?

— Иноді буває случайно...

— Ідіть геть! Виж самі не вірите тому, що говорите. То не случайно, коли в ночи і то підчас страшенно поганої непогоди приходять гості до шинку, котрий має таку злу славу як ваш та й стоїть ще досить далеко від дороги посеред пустого поля.

— Я не вмію чарувати; кажу то, що думаю.

— Отже ви не знаєте навіть наймолодшого з тих трох, того, що був перебраний за вояка, Ґустава?

— Зовсім не знаю.

Пан Зеґміллер запримітив в сїй відповіди якийсь дивний голос і він додав поволїйше:

— Але ви бодай чули, як говорено про приятеля того Ґустава, про якогось Ляшнера?

Коли шинкарка Шіпен вчула се імя, змішала ся очевидячки і вибурмотїла зовсім зміненим голосом:

— Ляшнер? Ляшнер? Я нїколи не чула, щоби хтось то імя вимавляв.

Она випирала ся, але то видко було по ній, що она перепудила ся, а Лекок заклав ся, що відшукає того Ляшнера, хоч би єму при тім прийшло ся й головою наложити. Він же мав між доказовими предметами лист, який той написав був в каварни при бульварі Бомарше.

— А тепер— говорив Зеґміллер дальше— приходимо до тих жінок, що знаходили ся в супроводі тих трох нещасливих: Які то були тоті жінки?

— О... ледащі повійниці!

— Чи були богато убрані?

— Противно, дуже нужденно.

— Добре, опишіть же мені, як они виглядали.

— Коли бо я їх, мій добрий паноньку, ледви виділа... То були дві великі прості жінки, так поганого росту, що я в першій хвили гадала, що то перебрані мужчини, бо то було якраз в мясопустну неділю. Руки були у них як лопати, грубі голоси а волосе зовсім чорне. А з лиця були брунатні як мулятки і то менї особливо впало в очи.

— Досить! — перебив їй судия. — Маю тепер доказ вашої зухвалої брехливости. Тоті жінки були малого росту, а одна з них мала так біляве волосе, що аж тим звертала увагу на себе.

— Я готова присягнути, мій пане...

— Не присягайте, я був би змушений поставити вам до очий чоловіка, котрий би вам сказав, що ви говорите неправду.

Она не відповіла на то нічого і настала коротка хвиля мовчаня. Зеґміллер постановив виступити рішучо.

— Може схочете також сказати — відозвав ся він — що ви в кишени свого фартушка не мали нічого такого, що могло би кинути зле сьвітло на вас?

— Нічого! Можна єго принести і перешукати; він лишив ся в моїм помешканю!

— Алеж бо ви уперті — сказав на то Зеґміллер. — Вірте мені, що то не добре! Надумайте ся! Після того, як ви рішите ся, станете перед судом присяжних яко сьвідок — або яко така, що знала о тім злочині і брала в нім участь.

Хоч вдовиця була від сего несподіваного удару як би приголомшена, то судия не напирав дальше на ню. Ґоке прочитав їй протокол, она підписала єго і вийшла.

Судия Зеґміллер сів зараз до свого бюрка, виповнив друкований формуляр, подав єго протоколянтови і сказав:

— Маєте тут, Ґоке, приказ до директора слїдчої вязниці. Підіть і скажіть єму, щоби приставили мені убийника.

Глава сїмнайцята.

Видобути призанє з когось, коли він має в тім інтерес, щоби мовчати і коли він переконаний, що нема ніяких доказів против него.

був би розторощений. Здогадають ся, що виновником замаху був давний послугач. Зелізничий поїзд переведено на инший шлях і Вел. князь від'їхав того самого вечера. — З Манджуриї доносять, що кілька миль на північ від Харбина прийшло до борби між козацкою патрулею а Хунгузами. Кількадесятьох Хунгузів погибло. Урядово доносять, що хіньске правительство вислало 4000 хіньских вояків під проводом Ґенерала Ма до округа Цицикар. — Відкрите думи дня 5 марта буде поручене віцепрезидентови ради державної Ґолубинови. Перед відкритєм відбуде ся богослужене.

В Москві появили ся поголоски о замахах, які мають наступити у відповіди на опозицийний вислід виборів до Думи. Союз т. зв. „істинно русских людей“ робить до того приготовленя, провідники того союза заєдно нараджують ся з високо поставленими урядовими особами. Розходить ся о приготовлене кровавої противреволюциї. Знаком для такої противреволюциї була би патриотична маніфестация. Ходять также поголоски, що в Київі прийшло вже до погрому. Всї депеші, вислані до Київа, полишили ся без відповіди. — Берлиньска Russische Correspondenz доносить з Петербурга, що всі опозицийні посли до Думи дістали вже листи з погрозами, в котрих єсть згадка, що стрітить їх судьба Герценштайна. В антисемітскій часописи „Русское Знамя“ оповістив один съвященик статю, взиваючу просто до погромів і обіцюючу розрішене для убийників. — Ґенерал Кавльбарс в Одесі заявив, що не може виступити против розбоїв чорних сотень на улицях, бо в случаю такого виступленя вибухли би погроми, котрих не міг би здавити.

Новинки.

Львів, дня 28 го лютого 1907.

— **Помилуванє вязнів.** Є. Вел. Цїсар помилував 29 вязнїв увільнивши їх від прочої кари, яку ще мали відсиджувати; в тім числї 4 вязням в мужескім заведеню карнім в Станиславові і одній женщинї у Львові.

— **Іменованя.** П. Міністер справ внутрішних іменував в державній службі будівництва в Галичинї старших інжинїрів: Стан. Здобницкого, Володисл. Скварчиньского, Фр. Дутковского і Тому Сломского радниками будівництва; — інжинїрів Никол. Тиміньского, Йос. Гавлїчка, Стеф. Третера і Брон. Лїсьняка старшими інжинїрами: — ад'юнктів Тад. Пашковского, Стан. Букасевича, Едв. Бронарского, Артура Борна, Мечисл. Раппе, Стан. Тіля, Вінк. Парві, Ант. Лянгера і Петра Яцковского інжинїрами. — П. Міністер справедливости іменував ад'юнкта судового з титулом і характером секретаря судового дра Ів. Шварценберґ-Черного секретарем судовим при висшім краєвім судї в Кракові.

— **Дрібні вісти.** Чутка, пущена якоюсь перемискою ґазетою, що управитель перемиского староства, радник Двору п. Ляпикевич має небавком уступити зі свого становища, єсть безосновна. — В судї повітовім у Львові секция I. два адвокати др. Єкелес і др. Райх з такою завзятостю бороняли справи, що аж самі поперечяли ся і перший з них вдарив другого в лице так сильно, що аж зранив єго. — В ночи з понедїлка на второк невислїджений доси злочинець убив в Радомишли над Сяном цїлу жидівску родину Ґольдберґів і забрав 120 корон. — В Угнові, в дверех тамошного костела убив дня 26 го лютого якийсь Ян Мартинюк свою любовницю Францїшку Ріхтшайд а відтак і себе пострілив.

— **З руского товариства педаґоґічного.** З ріжних сторін запитують нас, як поступати при набуваню облїґаций по 100 корон на будову нашої великої бурси. 1. Хто хоче набути відразу довжний скрипт, нехай пришле 100 корон переказом або зажадає від нас вперед чека, зазначуючи виразно, що свої гроші посилає на довжний скрипт. По отриманю гроший канцелярия висилає відворотною почтою ориґінальний довжний скрипт на сто корон. 2. Хто хоче сплачувати сю суму місячними ратами (хотяй би найменшими!), нехай зволить карткою нам о сїм донести. Тодї ми висилаємо сторонї дві заяви і книжочку чекову. Одну з тих заяв підписує сторона власноручно, зазначуючи, кілько скриптів довжних хоче набути і висоту місячних рат і так виповнену заяву присилає нам; другу заяву, якою ми зобовязуємо ся вислати сторонї скрипт довжний по сплаченю цїлої суми, задержує сторона у себе. Просимо лише зголошуватись пильнїйше по заяви і довжні скрипти. Адреса: ул. Сикстуска ч. 47.

— **Ц. к. Львівска Дирекция зелїзниць** оповіщує: Віз реставраційний при поїздах поспішних ч. 5 і 6 переходячих доси тілько поміж Одерберґом а Львовом, від 1 марта с. р. буде курсовати поміж Віднем а Львовом і навідворот.

— **Грізний огонь** вибух вчера пополудни в Мшанї коло Львова. Згорів склад материялів зелїзничих на тій стациї, а між иншими запаси вугля і нафти. Службі зелїзничій удало ся огонь зльокалїзувати, а над вечером таки зовсїм угасити. — В реальности при ул. Замковій ч. 13, належачій до І. Вікcля, вибух вчера досьвіта грізний огонь і знищив стайню та шопу. В полумїни згинуло кілька пар коний. Шкода значна. Причина огню поки-що незвістна.

— **До видїлу „Народ. Дому“ в Коломиї** вибрано на загальних зборах дня 6-го лютого: О. Ник. Лецкого головою, др. Т. Дембицкого і К. Телїшевского заступниками голови, М. Каратницкого, др. Л Кульчицкого, о. А. Русина. Л. Кузьму, А. Блоньского і О. Печерского членами управляючого совіта, а о. Н. Гриньовского і Коника заступниками членів. Нововибраний управляючий совіт уконституовав ся в той спосіб, що вибрав з поміж себе: секретарями др. Л. Кульчицкого і О. Печерского, касиєром К. Телїшевского, контрольором Л. Кузьму, бібліотекарем М. Каратницького а господарем А. Блоньского.

— **Завіщанє дивака.** В Мільштедт в Каринтиї помер сими днями тамошний господар і властитель реальностий Іван Райнер, знаний загально не лиш в самім містї, але й в цїлій охрестности під прізвищем „Пренавлї“. Був то дивак, але в добрім значіню того слова. Не одержавши великого образованя, старав ся він пізнїйше сам образувати ся при помочи самоуки і говорив то нераз, що аж образованє і знанє роблять справедешних людий. Був то дуже популярний чоловічок в своїй вітчинї і в єго похоронї взяло участь цїле місто. Дуже оригінальні відносини зложили ся на то, щоби імя сего чоловіка стало звістне і в ширших кругах.

Райнера уважали в цїлім повітї за найлїпшого і неутомимого робітника. Від самого досьвіта аж до пізного вечера стояв він з зелїзною пильностию при роботї і доробив ся з часом значного майна. Покійник був послїдним потомком дуже старої родини в Мільштедт; єго предки були вже перед многими роками судиями і бурмістрами в містї, він же сам був неженатий. „Пренавлї“, як єго загально називано, любив особливо читати і єго видїли нераз, як він пасучи худоби на самотній полонинї, читав якусь наукову книжку і переходячим случайно людем викладав дещо з науки. Він клав дуже велику вагу на своє образованє і говорив нераз, що хотів би в Мільштедтї основати велику бібліотеку, щоби тим способом подати народови можність образувати ся.

Дві недїлї тому назад Райнер перестудив ся, а перед кількома днями помер в наслїдок запаленя легких. По нїм лишили ся реальности, інвентар і готівка, що все разом представляло значне майно. В своїм завіщаню, котре він написав власноручно, але на котрім нема дати, зробив він універсальним спадкоємником свого майна нїмецке тов. шкільне у Віднї. Вість о тім викликала в містї велику сензацию. Повідомлений видїл згаданого товариства і оно лагодило ся вже переймити спадщину по Райнері.

Тимчасом настала інтересна зміна. Др. Александер Пуповач, посол на сойм краєвий в Каринтиї, був сими днями в Мільштадтї і радив ся там деяких мужів довіря. При тій

то певно річ трудна. Але видобути серед таких обставин правду з жінки, то так само, як би, як то кажуть в судї, брати чорта на сповідь.

Зеґміллер і Лекок, коли лишили ся самі, подивили ся длятого один по другім таким поглядом, в котрім пробивав ся весь їх неспокій. Мали очевидно мало надії. Бо й який же був дійстний успіх сего без сумніву зручно веденого переслуханя? Виходило з него лиш то одно, що вдовиця Шіпен о всїм щось знає і більше нїчого.

— Она все знає — відозвав ся Лекок.

— Так — відповів судия — для мене то майже певна річ, що она знає всїх тих людий, що були у неї і тоті жінки і убийника і єго жертви, словом все. Она знає навіть, хто той Ляшнер, на котрім умираючий вояк хотів ці мстити ся.

— Коби лиш тота стара відьма схотїла при найблизшім переслуханю сказати правду — сказав Лекок.

— То було би красно! Але она не скаже нїчого. Жінки — говорив судия дальше — нїколи не говорять, а коли й готові щось виявити, то хиба лиш тоді, коли їм здає ся, що зведуть доходженя на фальшиві слїди.

Коли они так розмавляли дальше, увійшов усьміхнений секретар а виймаючи з кишенї велике письмо, сказав:

— Повідомлене від пана директора вязниці.

Судия розломив печатку і читав в голос:

„Звертаю сим увагу пана слїдчого судиї, щоби при переслухуваню обжалованого Мая забезпечив ся всякими можливими способами. Від коли тому чоловікови єго намірене самоубийтво не удало ся, єсть він заєдно так роздразнений, що не можна було здоймити з него примусового кафтана. Він через цїлу ніч анї ока не зажмурив, а дозорцї, що єго пильнували, сподївали ся кождої хвилї, що у него вибухне божевільність в цїлій силї. Тимчасом він анї словом не відозвав ся.

„Коли єму нинї рано принесли їсти, він відсунув від себе страву з цїлою відразою а я майже переконаний, що він хоче заморити себе голодом.

„Так небезпечного злочинця я рідко коли видів. Я уважаю єго за готового допустити ся з розпуки хоч би й найгіршого якогось вчинку“.

— А щез би він! — відозвав ся усьміхнений секретар, котрого усьміх завмер на єго блїдім як у трупа лици, — я на місци пана судиї казав би завізвати вояків, щоби привели того чоловіка.

— Що? Ви, Ґоке — сказав на Зеґміллера ввічливо — ви старий протоколянт, так говорите? Чи може боїте ся?

— Я, бояти ся? То певно нї, але...

— Ба, — відозвав ся на то Лекок. — А менеж тут нема?

Зеґміллер сїв собі знову на своє давне місце і задзвонив на возьного та приказав єму привести обжалованого самого. За хвильку опісля отворили ся двері з цїлої сили і увійшов чи радше влетів убийник до комнати.

Ґоке за своїм столом аж поблїд а Лекок поступив ся кроком наперед, готов кинути ся на того чоловіка.

— Де судия? — спитав він охриплим голосом.

— То я судия — відповів Зеґміллер.

— Нї, тамтой другий!

— Котрий другий?

— Той, що був вчера вечером у мене і мене переслухував.

— Єму стала ся якась пригода. Коли вийшов від вас, зломив ногу.

— Ой!

— А я займаю єго місце.

(Дальше буде).

нараді був також загально звістний в тамошних сторонах рибак і мисливий Михайло Бахер; бесіда зійшла на помершого і він тоді сказав, що Препавлї вже давнїйше зробив був устне завіщане. А то ось як було:

На Мільштадскім озері була буря. Райнер мав їхати через озеро ще з двома людьми до Ґросеґґ рубати дерево. Бахер був тоді на озері і забирав рибацкі сїти. Препавлї закликав его до себе і він застав его стоячого на якімсь дереві з сокирою в руцї. Він закликав ще й обох своїх товаришів городника Мерця і полїцая Шреттера та сказав до них: Ви є сьвідками, що коли би менї щось стало ся, то цїле моє майно припаде громадї Мільштадт, щоби була основана бібліотека. Коли відтак вертали домів, спитали ще Препавля жартом, чи він стоїть при своїм розпорядку і чому він не записав чогось і сьвідкам, а тодї сказав він зовсім серіозно, що з бібліотеки буде щось мати цїле Мільштадт, та й сьвідки будуть могли читати самі найкрасші книжки.

Др. Пупович поробив длятого в повітовім суді відповідні кроки і поставив внесене, щоби покликано сьвідків, та повідомив о тім громаду міста. Найзамітнїйше при тім єсть то, що після цивільного закона §. 715 оба завіщаня суть важні, бо писане завіщане не має дати і длятого не знати, чи оно було написане ще перед устним, чи вже по устнім. Здає ся длятого, що не буде иншої ради, лиш обі спадкоємні сторони будуть мусїли погодити ся і подїлити спадщину між себе.

† **Померли:** О. Евген Дзерович, гр. кат. парох Бібрки, помер дня 26 лютого 1907, о год. 3-ій по полудни в 63 роцї житя. Похорон відбуде ся дня 1 марта с. р. в Бібрцї. Покійник був членом „Просьвіти", „Бобрецької Рускої Ради", і головою бобрецкої „Бесїди". Для почшани памяти покійного, для его чесного і правого житя, зложили члени Бесїди на руки дра Евгена Гвоздецкого замість вінця на домовину 20 К на дохід Бурси Тов-а педаґоґічного у Львові.

Наглою смертию помер в Ходорові Бронислав Яблоньский, інспектор Заведеня обезпечень робітників у Львові. — У Відни помер вчера славний артист придворного театру Йосиф Левіньский. — В Монахові помер історичний маляр Вільгельм Діц.

Телеґрами.

Відень 28 лютого. Президент угорского кабінету др. Векерле навідував ся нинї до бар. Бека в цїли конферованя в справах угодових.

Будапешт 28 лютого. Нинї відбув ся поєдинок межи віцепрезидентом угорскої палати послів Раковским а журналїстом Горватом. Сей послїдний єсть легко ранений.

Відень 28 лютого. Векерле, Кошут, Дараній і секретарі державні Попович, Стереній і Мезечі приїхали до Відня.

Варшава 28 лютого. В протягу кількох послїдних днїв застрілено на основі вироків воєнних судів 3 розбишаків в Люблинї, 4 в Бендзїнї, а суд воєнний в Ковнї засудив двох виновників на смерть через повішене.

Льондон 28 лютого. Палата послів ухвалила 198 голосами против 90 резолюцию, жадаючу відділеня анґлїйскої церкви від держави.

Париж 28 лютого. Вчера по полудни в будинку давнїйшої нунциятури в присутности представителїв француского міністерства справ заграничних і австро-угорскої амбасади виймлено документи архівум нунциятури з шафи, опечатаної францускою полїцией і без якої небудь верифікациї запаковано до скринї, котру відтак опечатано печатию француского міністерства справ заграничних і австро-угорскої амбасади, списано протокол і відставлено до австро-угорскої амбасади, списано протокол і відставлено до австро-угорскої амбасади. Звідси буде она небавком віддана заступникови нунция Монтанїнї.

Петербург 28 лютого. (П. А.) До вчера було вибраних загалом 472 послів, в тім 292 з лївицї а то: 76 кадетів, 49 социялїстів, 12 революцийних социялїстів, 93 з инших партий з лївицї. Числа, відносячі ся до прочих партий, не змінили ся від вчера. Народовцї одержали доси 47 мандатів.

Петербург 28 лютого. (П. А.) Петербурґска аґенция заперечує донесене француских і нїмецких часописий, мов би Столипін мав уступити зі становища міністра справ внутрішних.

Петербург 28 лютого. Відкрите Думи дня 5 марта с. р. буде поручене віцепрезидентови Ради державної Ґолубеву. Перед відкритем відбуде ся богослужене. Рада державна розпічне свої роботи дня 5 марта, о 5 годинї по полудни.

Букарешт 28 лютого. Проєкт зміни висших наук, який тепер єсть предметом наради в палатї послів викликав сильну опозицию професорів унїверситету, котрі ухвалили застановити виклади. Часть студентів прилучила ся до страйку.

Сірадзь 28 лютого. Убито тут підофіцира жандармів. Виновників зловлено.

Красноярск 28 лютого. (П.А.) До начальника міста стрілено, підчас коли він їхав через місто, два рази з револьвера і зранено его. Виновник втік.

Курс львівский.

Дня 28-го лютого 1907.	Платять	Жадають
	К с	К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	585·—	595·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	120·—	130·—
Зелїз. Львів-Черн.-Яси	577·—	582·—
Акциї фабр. Липиньского в Сянову.	400·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% премієв.	110·50	111·20
Банку гіпот 4½%	100·20	101·90
4½% листи застав. Банку краєв.	101·50	102·20
4% листи застав. Банку краєв. .	97·80	98·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·80	—·—
" " 4% льос. в 41½ лїт.	98·80	—·—
" " 4% льос. в 56 лїт.	97·70	98·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·10	99·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
" " " " 4½% . .	100·70	101·40
Зелїз. льокаль. " 4% по 200 кор.	97·10	97·80
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
" " 4% по 200 кор.	98·—	98·70
" м. Львова 4% по 200 кор.	95·50	96·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	88·—	94·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	46·50	48·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	28·25	30·26
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	56·—	60·—
Базилїка 10 кор. (Курс віденьский) . .	22·—	24·—
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·42
Рубель паперовий	2·49	2·52
100 марок нїмецких	117·40	118·—
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Надопада. (Телефона ч. 527).